

Hadja Barry

Bylo vedro. Vzduch byl suchý a plný prachu. Slunce stálo vysoko na obloze a páliło. V těchto zeměpisných šířkách nic neobvyklého Malý, široký nosík se nakrčil a popotáhl okolní vzduch a jazyk olízl velké popraskané rty. Obrovité hnědé oči zabloudily k vědru na zemi.

Ano, byla v něm voda... Hladina se ještě vlnila, ale nečistoty už sesedaly ke dnu. Co kdyby se zase napila? Nepozná to máma? Nebude nadávat, že všechno vypila a ostatní tak budou mít zase celý den vyprahlé hrdlo? Alespoň ještě jeden doušek... To slunce je tak vyčerpávající! A takového času, který musela strávit na cestě, než došla do sousední vesnice, kde mají studnu. Hodiny. Včera musela jít taky. A zítra půjde zase. A pozítří a popozítří...

Naklonila se nad vědro a svlačila si rty. Několik drobných copánků jí přitom sklouzlo po rameni a s cáknutím dopadlo na hladinu. Zamračila se a vyždímala z nich vodu zpátky do vědra. Opřela se o dřevěnou stěnu, u níž našla trochu stínu. Z druhé strany se ozývaly hlasy. Natáhla se a nahlédla oknem dovnitř.

Škola. Byly tam i někteří její kamarádi. Většina dětí seděla na zemi, protože lavic tam bylo málo. A ta paní vepředu – učitelka – něco říkala. Nerozuměla jí. Asi to byla ta francouzština. Ostatní prohlašovali, že když budou umět francouzsky, mají šanci se dostat do města a mít pořádnou práci. Říkali, že už pak nebudou muset pracovat na poli. Že pak budou mít třeba i dvě jídla denně. Dvě jídla... a ona byla šťastná, když měla večer dát co do pusy!

Taky by ráda chodila do školy. Všichni mají takové pěkné oblečení, uniformy tomu říkají... a někteří dokonce i boty! A ty knížky a barevné tužky... Taky by chtěla umět psát... Ale máma nemá peníze, aby jí všechny ty věci zaplatila. A kdyby měla, určitě by do školy poslala její brášky. A navíc, kdo by chodil pro vodu, kdyby byla ve škole?

„Když jsi říkal *Afrika*, představovala jsem si zebry, slony a žirafy, jak se pasou mezi baobaby,“ vyčítala mladá žena v džípu svému spolucestujícímu. „Nebo pyramidy a plavbu po Nilu. Něco romantického. Rozhodně jsem si nemyslela, že se o líbáncích budu brodit bažinami, odhánět komáry a nechat se okukovat domorodci jako nějaká atrakce.“

Muž se zasmál.

„Ale nepovídej, Ilonko, ještě o tom budeš doma nadšeně vyprávět... Už abychom konečně dojeli někam mezi lidi. Osídlení tu teda je na bodu mrazu...“

„A ty se divíš? Kolem není ani kapka vody...“

Na stěnu najednou dopadl stín. Dívka se rychle otočila. Určitě to je máma a vynadá jí, proč zase lelkuje a neskĺízí už rýži.

Ne... nebyla to máma. Byla to cizí žena. Bílá žena. Kůži měla tak světlou... A vlasy jako zralé obilí a oči jako nebe. To bylo tak zvláštní. Ještě nikdy takového člověka neviděla. A měla taky boty. Ale ne jen tak nějaké ledabyly svázané z kusu látky. Byly to pravé, pevné boty – dokonce i s podrážkou.

Něco jí říkala. Ale nebylo to francouzsky, to zní jinak – chrčivě. Ukázala pak na sebe a řekla: „Ilona. I-lo-na No-vot-ná.“

Ilona? Že by to bylo její jméno? Dívka tedy ukázala stejným způsobem na sebe: „Hadja Barry.“

„Hadja,“ zopakovala po ní žena a usmála se. Pak k ní natáhla ruku. Hadja se lekla, popadla vědro a utíkala rychle domů. Bůhví, co ta žena po ní chtěla. Ještě by jí vylila vědro a doma by bylo pozdvižení.

„Viděla jsem v té vesnici malou dívku,“ říkala zadumaně Ilona, když už zase seděli v pohodlí svého džípu a ujížděli savanou k pobřeží. „Osm, devět let jí mohlo být. Táhla

s sebou kbelík... Byl na ni moc těžký. Měls vidět, jak se jí ty její hubené ručičky klepaly, když jej zdvihala nad hlavu. Celá byla hubená. Chtěla jsem pro ni něco udělat, dát jí aspoň svoji svačinu, co jsem měla v batohu. Byla ale pryč dřív, než bys řekl švec.“

V Praze už několikátý den po jejich příletu přšelo. Ilonin manžel seděl nad složenkami a výpisy z účtů a nevěřicně kroutil hlavou. Pořád a pořád cosi na kalkulačce přepočítával.

„Martine! Martine, na tohle se musíš jít podívat,“ ozvala se znenadání z ložnice Ilona. Hlas se jí třásl vzrušením. Martin se tedy zvedl.

„Copak se děje, Ilonko?“

„Podívej se,“ ukazovala žena nadšeně na obrazovku počítače. „Podívej se. To je ona. To je Hadja!“

Martin zamžoural do monitoru. Internetové stránky nějaké organizace. Velký slogan *Pomozte dětem v Africe*. Adopce na dálku? Půlku obrazovky zabírala fotka černošské holčičky. S copánky na hlavě a s vyceněnými, zkaženými zuby. Hadja Barry se podle titulku jmenovala. Hadja Barry z Guineje. Otec zemřel, matka pracuje na poli. Pět sourozenců. Do školy nechodí, protože je její rodina příliš chudá...

„To je ta dívka z té vesnice – Hadja. Martine, musíme ji *adoptovat*.“

Martin na chvíli zavřel oči. Hned mu v myšlenkách vypluly na povrch ty nezaplacené účty a záporná čísla na kalkulačce.

„Nemáme teď moc peněz, Ilonko...“

„Martine! Jsme naprostí boháči v porovnání s ní! Holt si jednou za měsíc odpustíme večeři v pizzerii...“

Povzdechl si. Co jiného mu taky zbývalo?

Hadja stála u dveří do školy. Pohupovala se sem a tam. Na nohou měla plátěné botky. I tu podrážku měly. Zaklepala s nimi o rám dveří a usmála se. Podívala se pak zálibně na bílý límeček své školní uniformy – musí dávat pozor, aby si ho neumazala – a zatočila se, až jí sukýnka vytvořila velké vlnící se kolo. Její vlastní školní uniforma! Oči jí zářily a ústa se smála. A to díky jedné paní z Evropy...

Stála ve dveřích a najednou zjistila, že má strach jít dál. Kdoví co nového jí škola přinese? A kam ji pak osud zavane?

Zasmála se tomu nakonec. Už aby se naučila psát a mohla do Evropy napsat dopis!